

איך נעיר לילדים שלנו, מנלי לרדת עליהם ולפגוע בהם?

אגלה לכם סוד

[בכל בית] ילדים הם ילדים, ויש להם רגעים ש-

הם רבים. צועקים. מתבכיינים. רוצים מה שאין. לא מקבלים לא. לא מקשיבים. לא מתייחסים. ומה לא...

וברגעים האלה, הבטרייה שלנו כבר על האחוזים האחרונים שלה. מהבהבת. מצפצפת. ואז יוצא לנו:

דיי כבר להציק איזה נודניק אתה.

איזה ילד מרגיז אתה.

דיי כבר אתה מעייף אותי.

מה חשוב ברגעים האלה-

לעשות הפרדה בין הילד לבין ההתנהגות שלו.

למשל:

מספיק. ההתנהגות שלך מציקה.

דיי. ההתנהגות שלך מרגיזה.

ההתנהגות שלך לא נעימה לי.

ככה אנחנו עושים הפרדה בין הילד לבין ההתנהגות שלו.

בעזרת ההפרדה הזו אנחנו מלמדים את הילד על עצמו.

על מי שהוא.

זה לא שהוא ילד מציקן, מרגיז, או נודניק.

אלא ההתנהגות שלו מציקה ומרגיזה.

ע"י השינוי הקטן במילים שלנו אנחנו לא מלבישים על הילד תוויות ותבניות

שישארו איתו ויסחבו איתו.

רוב מה שאתם חושבים על עצמכם,

זה מה ששמעתם מההורים שלכם, ממורים שהיו לכם, מהסביבה הקרובה.

כל מה ששמענו בילדות, מה שאמרו עלינו- לנו, זה נצרבתוכנו.

וככה בהמשך אנחנו גדלים ומתייחסים לעצמנו. לתבניות שחלחלו לתוכנו. אתה לא יכול. אתה מציק.

אתה נודניק. אתה ביישן. אתה פחדן. ועוד אוטומטים מיותרים!

אז מהיום רגע לפני שאתם מעירים, **תוסיפו** את המילה "**ההתנהגות שלך**"

וכך תעשו הבדלה. הפרדה. מחיצה ברורה בין הילד לבין ההתנהגות שלו.

תנסו. ותספרו לי איך הרגיש לכם השינוי הקטן גדול